

Ravnateljev Pubi

V vrtni lopi ob ravnateljevi vili je zehal ravnateljev sin Pubi in le-no obračal liste v šolski knjigi. Med počasnim čitanjem je neprestano škilil na glavna vrata vile. Sonce ga je grela in podžigalo njegovo zehanje.

Ko so se odprla vrata in je opazil strogega očeta, se je z resnim obrazom zagledal v knjigo. Oče se je približal, pogledal v lopo in dejal:

»Kako je, Pubi? Ali že kaj znaš?«

Pubi se je spogledal z očetom in neodločno prikimal.

»Le glej, da se naučiš do večera,« mu je zažugal oče. »Če ne boš znal, že veš, kaj te čaka.«

»Saj se naučim,« je zajecjljal Pubi.

Nerodno je obrnil list v knjigi in ga zatrgal. Z očetom sta se spet spogledala. Pubi je takoj povesil oči, ker ni mogel prenesti neme očeto-vedne strogosti. V nemiru se je prese-del in nestrpno čakal trenutka, ko bo spet naš. Oče je pa pogledal na uro in mu v naglici zapretil:

»Pubi, če me to pot ne ubogaš, ne pričakuj prizanašanja. Šola ni za šalo. Vsako uro, ki jo človek zamudi, ukrade le samemu sebi. Upam, da ne misliš biti pastir ali pa zamazan čevljarški vajenec. Zato glej, da se potrudiš. Če ti zdaj spodnese, potem nič ne misli na Bled in na druge izlete. Pa tudi na kaj težjega se pripravi. Če zaslužiš kazen, se ji ne zmuzeš.«

Oče je odšel.

Pubi se je zelo oddahnil, ko je gledal za njim. Močno ga je veselilo, da ni utegnil nadaljevati zoprne pridige. Zaprl je knjigo in pozorno škilil na cesto, kjer je stal tovarniški avto. Ko je oče vstopil vanj in je avto odvozil, jo je Pubi takoj popihal iz lome. Smuknil je za vilo in se pognal po vrtu. Ustavil se je šele na koncu drevoreda, prav pod smrekovim gozdom, in zažvižgal. Gledal je na samotno hišo na oni strani plota in čakal, kdaj se

mu kdo pokaže. Ker ni bilo nikogar takoj na spregled, je še enkrat požvižgal. Skozi okno je pomolila suho glavo delovno oblečena žena.

»Kaj je, Pubi?«

»Kje je Ivan?«, je zanimalo dečka.

»Tvoje slike gleda.«

»Na vrt naj pride,« je zaprosil.

»Sam pojdi ponj, jaz ga ne spravim od knjig,« mu je svetovala žena in izginila z okna.

Pubi je s težavo odprl vratca v ograji, pogledal nazaj proti vili in odšel v preprosto hišo. Na ozkem hodniku v prvem nadstropju je našel Ivana. Sedel je na tleh in zamišljeno gledal slike tujega ilustriranega lista. Potegnil mu ga je iz rok.

»Pojdiva v hosto!«, mu je zaklical.

»Nikar se ne moti s temi neumnostmi! Kako le moreš čepeti tukaj, ko ti ni treba?!«

»Kaj naj pa delava v hosti?« je nejevoljno vprašal Ivan.

»Kaj?! Lahko se igrava Tarzana, če ne drugega. Kje imaš očeta? Ali še trebi našo parcelo tam zadaj?«

Pokazal je za gozd in postajal vedno bolj razposajen.

»Še je gori,« je potrdil Ivan in se pobral s tal.

»K njemu pojdiva,« je menil Pubi. »Meni je tako všeč tole vaše življenje. Sekanje, vožnja, pa podobne reči. Z avtom bi se tudi rad naučil, pa me oče še ne pusti. Pravi, naj skrbim za šolo. Br! Pojdiva!«

»Kam?«, je vprašala Ivanova mama, ki je v sobi likala perilo.

»Ven,« se je odzval Pubi. »Na sonce, v hosto! Kdo bo zmerom v kletki! Saj nismo kanarčki. Ivana le pustite za mano. Naj se malo preleta, drugače vam še umrje od čepnja.«

»No, no,« je zagodrnjal Ivan, »le ne govori tako. Ti si lahko sit knjig, meni jih pa manjka.«

»Knjige so zanič! Tvoj oče mi je rekel, da je brez njih postal dober

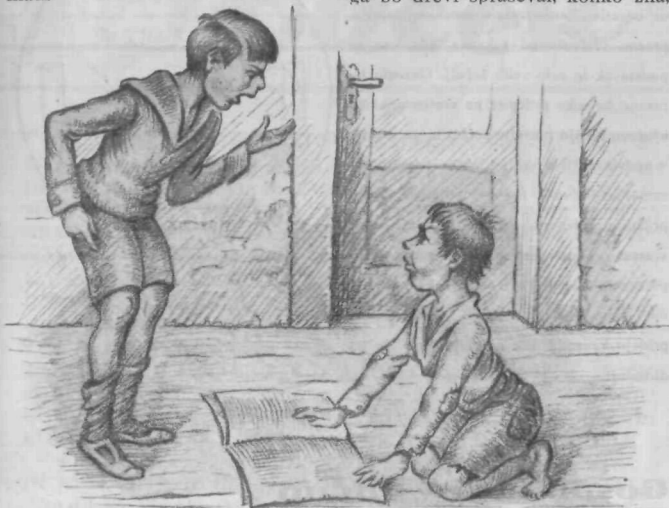
vrtnar. — Kaj boš pa ti? Ali misliš med menihe?«

»To ne, berem pa le rad.«

»Saj še boš, pojdiva!«

»Kaj pa naloge?«, je vprašala mati.

»Saj se mi je zdelo. V lopi je pustil knjigo, vsi smo mislili, da se uči, njega pa nikjer. Gospa mu je skrivaj preskrbela učitelja, čaka ga že, fant se pa lovi po hosti. Gospod ga bo drevi spraševal, koliko zna,

»Jaz sem se za danes dovolj naučil,« se je odrezal Pubi.

Plazil se je že po stopnicah navzdol in priganjal Ivana, ki se mu nikamor ni ljubilo. Tudi mama je namignila svojemu sinčku, naj gre. Ivan je razumel: ravnateljevemu sinu ne kaže odrekati družčine.

Odšel je s Pubitom ...

Ivanova mama je bila zlikala perilo in ga pospravila. Potem je odšla pred hišo, da si nanosi vode, pa jo je zmotila ravnateljeva služkinja, ki je v zadregi prihitela skozi ograjo.

»Ali ste kaj videli Pubita? Ta presneti fant!«

»Na potep je šel. Še našega je zvlekel s seboj.«

ker na vsak način hoče, da mora biti njegov Pubi vsaj toliko kakor je on.«

»Saj tudi bo, ker imajo denar. Pa bi bil Pubi vendar bolj srečen, če bi ga ne tiščali v knjige. O njem in o našem večkrat razmišljam. Naš je ravno narobe. Tako rad bi študiral, pa kako naj ga damo v šole, ko mož zasluži komaj za koruzen sok. Za lopato in kramp bo moral prijeti, ker je pač tako na svetu. Pubi bo pa še gotovo velik gospod, čeprav ima talent bolj za kočijaža kakor pa za kaj drugega. Takrat nas najbrže ne bo poznal, čeprav je zdaj večkrat pri nas.«

Služkinja je pritrdila in začela klicati Pubita, ki se pa ni oglasil ...